

Жодну з частин цього видання не можна
копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

- © Кугенко О. І., 2023
© Depositphotos.com / NayDmitry, lifeonwhite, обкладинка, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2024

ТЕМРЯВА

Віта Горова не виносила, коли її називали Вікторією.

— Мене звати Ві-та-лі-на! — наголошуючи на кожному складі, виправляла вона тих, хто «обзивав» її Вікторією чи Вікою. — Походить від латинського «vitalis», що в перекладі значить «живий».

Віта й почувалася (точніше — позиціонувала себе, як зараз прийнято казати) саме такою — сповненою життям щасливою жінкою. Що з того, що їй уже 42 роки, вона «розлученка», яка сама виховує двох доньок? Вигляд вона мала чудовий, доньки в неї — ще чудовіші. Тож гріх нарікати й Бога гнівити.

— Саме так — гріх нарікати! — частенько сама собі повторювала Віта, дивлячись у люстро.

Вона прекрасно знала про те, що є надзвичайно привабливою жінкою. Висока, струнка, спортивна, з чітким овалом обличчя, високими вилицями, повними губами й карими, мов стиглі вишні, очима, з густим, довгим волоссям кольору льону.

Вона була натуральною білявкою з темними очима. Це поєднання саме собою було досить рідкісним і незвичним, тому надавало Вітиній зовнішності особливої тендітності й вразливості. Через дуже темний колір очей її погляд завжди здавався глибоким і сумним, навіть

тужливим. Хоча сама себе Віта вважала веселункою. І точно не сприймала себе занадто тендітною й витонченою. Матір, яка фактично самотужки виховує двох дітей, навряд чи може дозволити собі занадто багато... тендітності. Душевної, у всякому разі.

На тілесну тендітність Віта була згодна, тому регулярно займалася спортом. Усе-таки 42 роки — не 22. І зайві калорії миттю знаходили собі місце на стегнах чи талії.

— Квітуца, мов яблуня на весні, ніжна, як метелик! — до кабінету, перервавши нехитрі Вітині думки, зайшов керівник компанії, де вона трудилася вже 10 років, — Анатолій Борисович.

Подумки Віта називала цього імпозантного сивочолого чоловіка «старим жуком», хоча й поважала його.

Він і справді був «жукуватим»: хитрим, розумним, проникливим, знав, де потрібно промовчати, а де сказати. Незважаючи на це, Борисович, досягнувши чималих висот у бізнесі, примудрився не до кінця втратити людські чесноти. Чоловік так про себе й казав: «Не зовсім втрачений для Бога». Він вважав це важливим.

Тільки переступивши поріг компанії під назвою «А+++» (що мала натякати на першу букву імені засновника й високий рейтинг його «дітища»), Віта зрозуміла, що втрапила до «лігва» природженого баб'я.

Ні, не так. Не баб'я, а ловеласа. На думку Віти, бабій — це груба й невихована істота чоловічої статі, яка, окрім як пожерти, вибачте, потра...тися і поср...и, більше ні на що не здатна і яку нічого не цікавить. А ловелас — це той, хто щиро й красиво любить жінку, яка трапляється на його шляху. Правда, недовго.

Чого гріха таїти: Віта певний час серйозно роздумувала над тим, аби пірнути в обійми імпозантного Анатолія Борисовича. Хіба що? Вона була вільна, мов птаха, могла собі дозволити. Та все ж мудро вирішила, що правило «не спи, де працюєш, і не працюй, де спиш» ще ніхто не скасував. Тож нема чого власноруч ускладнювати робочі стосунки.

Це була правильна позиція. Не впавши в ліжко Борисовича, Віта дуже піднялася в його очах як працівник і перекладач високого класу. Власне, вона й була суперпрофі. Уміла відчувати людину, з якою працювала, і під час перекладу вміла передавати і її своєрідність, і гумор, а іноді й потаємні думки та емоції. Те саме стосувалося перекладних текстів. Тож із Борисовичем їй прекрасно працювалося.

Та було одне «але»: Віта терпіти не могла, коли її порівнювали з метеликом. А Борисович, як на зло, часто це робив.

— Анатолію Борисовичу! Сто разів вас просила, щоб ви не називали мене метеликом! Я терпіти їх не можу!

— Правда? — у голосі Борисовича звучало щире здивування.

Віта ні секунди не сумнівалася в тому, що він уже забував про це стільки ж разів, скільки вона йому про це нагадувала.

— Не розумію вашу неприязнь до цих прекрасних створінь.

Віта й сама її не розуміла. Знала лишень одне: метелики, навіть найпрекрасніші, викликали в неї неймовірну огиду й жах. Про те, що вона до запаморочення ще й боїться їх, Віта не розповідала.

Це ж смішно, слово честі. Хто при здоровому глузді боїться тендітних безневинних метеликів? Не любити це одне. Хтось же, наприклад, відчуває відразу до котиків, песиків, ящірок. Але боятися метеликів? Смішно!

І все ж Віта їх і на дух не виносила, і гидувала, і боялася до нестями. Варто було їй побачити метелика, як до горла піднімалася нудота, ноги й руки робилися ватяними й Віта завмирала, ніби бачила перед собою хижака, готового до нападу. У такому завмерлому (чи напівмертвому?) стані вона перебувала доки метелик не зникав із поля її зору.

Віта не могла пояснити свою відразу й жах перед цими створіннями. Тому просто уникала будь-яких «зустрічей» із ними й навіть згадок про них.

Та Борисовичу було байдуже до її душевних терзань. Точніше сказати, він про них нічого не знав. Але якби й знав, то навряд чи б перейнявся. При своїй доброті він примусявся бути ще й егоїстичним, мов мала балувана дитина.

— Квітко моя прекрасна... — почав він пафосно, але через мить зменшив оберти. Після інсульту, який став для цілком здорового Борисовича повною несподіванкою, градус його «ловеласності» значно понизився. — Віто, якщо без зайвих слів: через місяць у нас дуже відповідальний захід намічається. Пам'ятаєш?

Ще би Віта не пам'ятала! Борисович їй уже разів кілька про це нагадував.

Відповідальний захід — щось на кшталт «віденського балу», але скромніших, обласного рівня масштабів, у місті мав проводитися вперше. Однак планувалося, що на ньому мають бути присутніми всі помітні представники бізнесу області й навіть країни, європейський бізнес, видатні діячі культури, а також представники влади.

Борисович мав намір зав'язати на цьому заході нові ділові відносини. І був упевнений, що присутність поряд красивої, стильної, доглянутої жінки, яка вже досягла певного віку життєвої мудрості, але водночас вигляд мала чудовий, справі тільки допоможе.

Віта шефа цілком підтримувала. Вона прекрасно знала ціну своїм великим темним очам та тужливому погляду, стрункій фігурі, розкішному волоссю. Жінка знала, що має зовнішність яскраву, звабливу, але водночас благородну, не вульгарну. Якраз те, що потрібно для бізнесу, якщо хочеш, щоб до тебе ставилися серйозно, але разом не забували, що ти — жінка. До того ж порядна.

— Шефе, я все прекрасно пам'ятаю! Сукню вже придивилася. Сьогодні маю забрати. Вам сподобається: стильно, яскраво, але благородно.

— Я абсолютно довіряю вашому смаку, — сказав Борисович, не забувши поглядом охопити Вітину фігуру від п'ят і аж до маківки.

Після цього тяжко зітхнув і відвів очі.

— І подумайте над кандидатурою кавалера, який буде вас супроводжувати. Красива жінка, поряд з якою є чоловік, викликає більше зацікавленості. І відчуття здорової конкуренції. А це для бізнесу корисно.

Віта вже давно звикла до того, що Борисович вимірює майже все користю для бізнесу. Хоча спочатку це було їй неприємно. А втім, заробітна плата й те становище, яке вона займала в компанії, цілком компенсували ці маленькі неприємності.

— День і ніч думаю над цим питанням! — Віта взяла під «козилок».

— Нізачо не повірю, що в такої жінки, як ви, немає підхожого кавалера, — сказав Борисович і відчалив.

Кавалер, звісно, у Віти був. А от чи можна було назвати гідним того «вищого» світу, куди вона мала його вивести, бодай і на один вечір — запитання цікаве.

Станіслав був дуже гарним молодим чоловіком. Сказати правду — аж занадто молодим. Йому було 27 років. Він був наполовину поляком, чим дуже пишався, і навіть приписував собі шляхетне походження. Мабуть, щоб хоч трішки компенсувати нестачу шляхетності реальної.

Стас був непоганим і незлим хлопцем. Але освіти й виховання йому явно не вистачало. Зате яке він мав чудове підкачане тіло! І не тільки тому, що він полюбляв відвідувати спортзал — матінка-природа щедро нагородила.

Власне, Стас потрапив у коханці до Віти саме через свою надзвичайну зовнішню привабливість і непогані «ліжкові» уміння. Більше їй нічого від нього не було потрібно: ні подарунків, ні матеріальної підтримки, ні задушевних розмов, ні спільних походів у кіно. Власне, як і від інших чоловіків. У Віти до них ставлення було суто споживче. Її найкраща подруга Юлька називала це «улюлюїпшовгеть» — саме так, одним словом, звинувачуючи Віту в душевній черствості.

— Подруго, я вже один раз спробувала проявити душевну м'якість та щедрість. І навіть народила двох дітей одне за одним. Проти дітей я нічого не маю, а от проти їхнього таточка, іже з ним, маю багато чого. Досить із мене глибоких, душевно щедрих і емоційно багатих стосунків! — пирхала Віта.

Юля, яка з якогось часу стала затятою прихильницею різного роду курсів із саморозвитку, деколи намагалася

настановити Віту на шлях праведний. Іншими словами — знайти їй пару та влаштувати нормальне подружнє життя, бо «скільки там твого жіночого віку залишилося, клімакс скоро». Та Віта вперто опиралася. Їй не дуже хотілося й уперше йти заміж. Просто піддалася на вмовляння Андрія — колишнього чоловіка. Із якого переляку їй входити в цю ж «річку» удруге?

— Стас для «балу» не підходить, — уголос подумала Віта, — доведеться йти одній.

Вона була певна: Борисович із величезним задоволенням взявся б сам її супроводжувати, але згідно з протоколом мав бути на цьому помпезному заході з дружиною. Утім, у неї ще був місяць часу, аби знайти підхожого кавалера. Стас був би для ліжка, а інший — для «презентацій». Чудова ідея!

Віта, сидячи за досить складним технічним перекладом, час від часу дивилася у вікно, бо це давало їй, як вона казала, «творче натхнення». Переклад, нехай і технічний, був справою тонкою, і без натхнення тут ніяк.

Одного разу їй здалося, що вона побачила Андрія. Серце на мить завмерло при погляді на високу, спортивну фігуру й смоляне волосся. Але лише на мить.

Хоча Віта й цьому здивувалася. Вона думала, що всі думки та спогади про колишнього поховала настільки глибоко в душі, що вже й не відкопати. Але ж ні, трясця, п'ять років повноцінного подружнього життя та ще п'ять, коли вони то розходилися, то сходилися, усе ж залишили слід у її душі.

«Цур тобі, пек тобі, — Віта, оглянувшись, чи ніхто на неї не дивиться, перехрестилася, — що це на мене найшло?»